เด๊ีย ดู๊

เท่า อู๊ มั้ว อี๊ ป๊า เด๊ีย ดู๊ เพ้ง ยา ลอห์ น้อ เยอห์ ฌี๊ เลาห์ จ๋อ เบล้ เจาห์ เป่ เต๊ ป๊อ ฌัวห์ เตา เน ตาๆ เยชาห์ เล่อ มั้ว อี๊ ฮนู๊ เยอห์ ฌี๊ เที้ย เตา นขา อี๊ ลู๊ ล้า มูห์ จั๊ว เตรา เป่ เต๊ เบล้ เจาห์ ตาห์ กีห์ ป๊า เด๊ีย ดู๊ ตร๋อ ลอห์ น้อ เบล้ ดัว เจห์ เที้ย ลอห์ มาห์ ลู๊ ล้า ลู๊ สี้ เฮ่อ เนต๋อ อัว เตรา ป๊า เด๊ีย เจ๊ง ล้อ เฮ๋ง เที้ย อัว เตรา เล๋อ ตี๊ ฒี้ ยา เล๋อ เที้ย ดี่ เล่อ เด๊ีย เตา สี๊ จ๋า ยช่อ เยชอห์ เตียห์ กู๋ น้า กู๋ มั้ว ยชอห์ ดัว เอห์ เป๊ เที้ย ดี่ ตูห์ ลอห์ จ๋า เตียห์ ฌีห์ ยอห์ ก้อ วี่ ยอห์ มั้ว กู๋ เอห์ เป๊ เที้ย ดี่ ป๊า เด๊ีย สี๊ จ๋า ฌีห์ เฮ่า ฮนู๊ ต่อ ข๊า ป๊า เด๊ีย ตร๋อ ลอห์ น้อ เบล้ ดัว เจห์ ตั๋ว มาห์ ลู๊ ล้า ดัว เยช่า นอ เล๋อ ฌีห์ อี๊ ฒี้ ยา เล่อ อี๊ ตูห์ เตียห์ ก้อ มั้วๆ ยชอห์ ลี ก้อ สี่ ยา ส้อ เจห์ อี๊ ตูห์ เที้ย ยา เบ่า จาห์ ลอห์ ยา ฌีห์ เตา อี๊ ตูห์ เด๊ีย เนต๋อ นีห์ เที้ย ไฮห์ เตรา อี๊ ตูห์ เตียห์ ก้อ ยา เตา ก้อ สี่ ยา ส้อ เจห์ นีห์ ยา เบ่า จาห์ ลอห์ ยา ฌีห์ เตา เที๊ย เจห์ เล๋อ เที้ย ลี ฌีห์ ดี่ ฮนู๊ เนต๋อ เยอห์ ฌี๊ เที้ย เตา ตั๋ว เซ้า เบล้ เที้ย เตา มั๊ว ป๊า เด๊ีย ดู๊ เนต๋อ นขา มูห์ จี ตั๋ว กั๋ว ศ๊อ เล่อ

ยช้า ด๊า เนงห์ นอ เฒีย เตา เตียห์ ก่อ เส๋อ เดอห์ เศ้อ สี๊ ฮลู๊ เที๊ย ฒ๊อ ค๋า เท๊ง ก่อ อัว ศ้อ เฮ้า ลี่ ตีห์ ลอห์ เที้ย ยั๋ว อัว เตา

ฝูงนกน้อย

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีนกฝูงหนึ่ง ซึ่งนกฝูงนี้จะบินมาหากินข้าวเปลือกที่ไร่ผืนหนึ่งเป็นประจำ เจ้าของไร่เห็นเข้าก็คิดที่อยากจะวางกระดักโดยการวางตะข่ายดักไว้ วันหนึ่งฝูงนกก็บินมาหาอาหารกิน เหมือนเช่นเคย ก็เลยบินมาติดกับกักดักที่เจ้าของไร่ได้ดักเอาไว้ ฝูงนกเหล่านั้นตกใจกลัวกันมาก ต่างก็เลยบินพร้อมกันก็เลยทำให้ตะข่ายนั้นหงายทำให้ฝูงนกเหล่านั้นเลยออกมาได้ หลังจากที่ฝูงนกเหล่านั้นได้รอดตายมานั้น แต่ละตัวต่างก็พากันชมตัวเองว่า “มีเราพวกเราถึงรอด และเพราะเราแข็งแรงกว่าและเก่งกว่า” แต่ละตัวก็รู้สึกภูมิใจในตัวเองมาก สองสามวันต่อมานกฝูงนี้ก็ได้บินมาหาอาหารกินกันเหมือนเช่นเคย เลยมาโดนตะข่ายอีกครั้ง แต่แล้วครั้งนี้นกฝูงนี้กลับบินไม่พร้อมกัน และต่างก็พูดขึ้นว่า “ถ้าเธอเก่งและแข็งแรงก็ลองบินซิ” และแล้วแต่ละตัวต่างก็พากันบินหนีเอาตัวรอด แต่บินเท่าไหร่ก็ไม่สามารถที่จะบินออกไปได้เลย ดังนั้นจึงมีนกตัวหนึ่งในฝูงนั้นพูดขึ้นว่า “เราบินต่อไปไม่ไหวแล้ว ถ้าเธออยากบินต่อก็บินเองคนเดียวเถอะ” ถึงแม้ฝูงนกเหล่านั้นจะพยายามเท่าไหร่ก็ไม่สามารถที่จะทำให้ตะข่ายหงายได้และบินหนีออกจากตะข่ายได้เลย ต่อมาไม่นานเจ้าของไร่เดินทางมาที่ไร่ก็เห็นฝูงนกกำลังติดอยู่ที่ตะข่ายจึงได้จับฝูงนกเหล่านั้นเอากลับไปที่บ้าน

นิทานเรื่องนี้สอนให้เรารู้ว่า เราควรที่จะสามัคคีช่วยเหลือกันในหมู่คณะของเรา เราคนเดียวไม่สามารทำได้ แต่ถ้าเราช่วยกันหรือร่วมมือกัน เราอยากทำอะไรเราก็ทำได้ และถ้าเราไม่มีความสามัคคีก็เหมือนกับฝูงนกตามที่ได้เล่ามานี้

โรงเรียนบ้านห้วยหาน โดย นางสาวชนิดา ยอดมณีบรรพต